

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
THALASSA, LAURA

Călărețul Războiului / Laura Thalassa ; trad. din lb. engleză de
Andra Elena Agafiței. - București : Librex Publishing, 2026

ISBN 978-630-353-052-9

I. Agafiței, Andra Elena (trad.)

821.111

Editor: Denisa Nicoară
Redactor: Ana-Maria Scarlat
DTP: Ciprian Butnaru
Corector: Ana Dumitrescu

Copyright © 2019. WAR by Laura Thalassa
All rights reserved.
Cover design by Regina Wamba
www.maeidesign.com

LIBREX PUBLISHING

Str. Episcopul Radu nr. 30, București
redacție: 0723 193 019
comenzi@librex.ro
www.librex.ro

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin
editurii Librex Publishing.
Copyright ©2026 Editura Librex Publishing.

LAURA THALASSA

**CĂLĂRETUL
RĂZBOIULUI**

Traducere din limba engleză de
Andra Elena Agafiței

Librex Publishing,
2026

ANUL 13 DIN ERA CĂLĂREȚILOR

Ierusalim, Noua Palestină

ZIUA ÎNCEPE CA MAJORITATEA CELORLALTE. Cu un coșmar.
Explozia îmi vuieste în urechi, forța ei aruncându-mă în apă.
Întuneric. Nimic. Apoi...

Reușesc să trag aer în piept. E apă și foc și... și... și Doamne, durerea – durerea, durerea, durerea! Mușcătura-i ascuțită mai că mă lasă fără aer.

— Mamă, mamă, mamă!

Nu o văd. Nu văd pe nimeni.

— Mamă!

Cerul se ivește deasupra mea. Inhalez fumul, tușind. Rucsacul îmi este înfășurat în jurul gleznei și mă trage în jos, în jos, în jos.

Nu! Încerc să ajung la suprafață dând din picioare, dar în ciuda eforturilor mele, se îndepărtează și mai mult.

Mă dor plămâni. Lumina soarelui devine și mai slabă în timp ce mă zbat.

Deschid gura ca să strig după ajutor.

Apa năvălește...

Mă ridic în capul oaselor, icnind.

Aud ceasul de perete ticăind, pendula legănându-se înainte și înapoi, înainte și înapoi.

Ating cicatricea de la baza gâtului când îmi calmez respirația. Cearșafurile mi s-au răsucit în jurul gleznelor. Mă eliberez și mă dau jos din pat.

Luând o cutie de chibrituri din apropiere, aprind lampa cu ulei. Preț de o secundă, luminează o fotografie cu familia mea, înainte să o ridic destul de mult ca să văd cât este ceasul.

3.18 dimineața.

Uf! Îmi frec fața.

Pun lampa pe bancul de lucru, dând laoparte penele, vârfurile de săgeți din sticlă și bucățile de plastic împrăștiate pe acolo.

Mă uit cu dor la patul meu. N-am cum să-mi reiau somnul, ceea ce înseamnă că pot să lucrez la cea mai recentă comandă sau să plec să caut resurse. Mă uit la pereții pe care atârnă unele dintre produsele terminate, arcurile unse cu ulei și săgețile vopsite abia văzându-se în întuneric.

Armele improvizate, dar stilate, se vând pe bani frumoși zilele astea.

Este prea beznă ca să văd fotografiile care atârnă lângă ele, dar simt un nod în gât gândindu-mă la acestea.

Acum, pe aripile visului meu, nu mai vreau să fiu însoțită de amintirile care-mi băntuie apartamentul.

Așadar, plec să caut resurse.

CIZMELE SCĂRȚĂIE pe pietrișul împrăștiat când merg pe străzile Ierusalimului, echipată cu arcul, tolba și sacul de pânză în care o să pun tot ce gălesc. La șold îmi atârnă un pumnal și în sac am un mic topor.

Trec pe lângă o moschee întunecată care, până la întoarcerea mea, o să se umple de oameni. Sinagoga de mai încolo este întunecată și deprimantă, mai multe ferestre fiind acoperite cu scânduri. Pare umilă și pocăită, ca și când nu și-ar fi ocupat cândva locul cu mândrie.

Afară nu mai este nimeni, cu excepția gardienilor palestinieni care apar din când în când. Mă privesc înverșunați, dar mă lasă în pace.

Viața nu a fost mereu așa.

Abia mi-aduc aminte de copilăria mea. Am avut una fericită – sau mai degrabă lipsită de griji, iar asta este aproape același lucru. Acum, grijile se adună ca pietrele pe umerii mei.

Dar viața aia este chiar mai puțin reală pentru mine decât visul din care m-am trezit.

Ating amuleta hamsa de la încheietura mâinii când mă uit împrejur. Sunt atacată în clipa în care mă acomodez prea mult cu împrejurimile.

Nu, viața nu a fost mereu așa, dar asta-i realitatea mea de când au sosit Călăreții.

Cu ochii minții, văd Prima Zi ca și când totul s-ar întâmpla din nou.

Becurile din sala clasei a patra au pocnit când s-au ars, unul după altul. Încă îmi țiuie urechile din cauza țipetelor colegilor mei.

Am avut ghinionul să stau lângă o fereastră, așadar, am văzut cu ochii mei cum s-au oprit mașinile, caroseriile de metal izbindu-se de orice – sau de oricine – era în apropierea lor.

Am văzut o femeie lovită de o mașină făcând ochii mari în secunda de dinaintea impactului. Uneori, când îmi amintesc incidentul, îl văd pe tatăl meu, nu pe femeie.

Deseori mă întreb dacă așa s-a întâmplat. Nu i-am văzut niciodată cadavrul – doar am auzit că a fost lovit de un autobuz –, deci nu fac decât să speculez.

Oamenilor de pe aici le place să spună că viața se poate schimba într-o clipă, și este adevărat. Nașterea, moartea, patru bărbați străini care apar într-o zi plănuiind să distrugă lumea, toate fiind schimbări imediate ale vieții.

Însă, uneori, cea mai înșelătoare schimbare se petrece odată cu scurgerea timpului. Deoarece prima zi s-a terminat și a început cea de-a doua. Toți ne-am așteptat doar să ne continuăm existența, chiar dacă mașinile nu puteau fi conduse, telefoanele nu funcționau și foarte mulți îi pierduseră pe cei dragi. În cele din urmă, noua

LIBRIS

We know

existență îngrozitoare a trebuit să înlocuiască normalul. Și cam așa mi-am trăit o mare parte din cei douăzeci și doi de ani.

Merg spre vest prin oraș, pe lângă o volieră în care păsările tac la ora asta. Cândva, puteai să primești vești aproape imediat. Acum, cel mai rapid mod de a transmite mesaje este să apelezi la porumbeii călători... și nu ai nicio garanție că mesajul trimis o să ajungă unde trebuie din prima încercare. La urma urmei, păsările nu sunt prea supuse sau inteligente.

Noaptea este liniștită. Așa a fost în ultima lună. Nu c-ar fi vreodată prea mult zgomot aici pe timpul nopții, însă atmosfera mi se pare diferită. Simți îngrijorarea oamenilor în aerul stătut.

Probabil din cauza zvonurilor.

Erau... povești ciudate din Est, povești menite să te sperie când stai aplecat deasupra focului și noaptea pare deosebit de înfricoșătoare.

Povești despre orașe întregi nimicite. Despre străzi pline de oase și cimitire săpate precum câmpurile. Și în mijlocul tuturor e Războiul, călare pe armăsarul lui roșu ca sângele, agitându-și amenințător sabia.

Nu știu cât de adevărate sunt poveștile – zilele astea, foarte multe sunt doar zvonuri –, dar Ierusalimul a fost mai supus decât de obicei. Câțiva oameni chiar și-au făcut bagajele și au plecat.

Poate că m-aș fi numărat și eu printre ei, dacă aș fi avut destui bani ca să ajung unde vreau. Însă nu am, așa că rămân în Ierusalim.

Când mă apropii de Munții Iudeei, care se întind la marginea orașului, aud cum răsună pașii cuiva care merge în urma mea. Ar putea să fie cineva din Frăția Musulmană, din poliția forțelor palestiniene, un hoinar ca mine sau o prostituată care caută un ultim client în seara asta.

Probabil că nu este nimic. Asta tot nu mă împiedică să-mi revizuiesc codul de supraviețuire, cunoscut ca *Ghidul lui Miriam Elmahdy pentru a rămâne dracului în viață*:

- (1) Ocolește regulile, dar nu le încâlca!
- (2) Nu renunța la adevăr!
- (3) Evită să fii observată!
- (4) Ascultă-ți instinctele!
- (5) Fii curajoasă!

Cinci reguli simple care, deși nu întotdeauna sunt ușor de respectat, m-au ținut în viață în ultimii șapte ani.

Măresc ritmul, sperând să mă îndepărtez de străin. După mai puțin de un minut, aud cum se grăbește în urma mea.

Expir.

Îmi las arcul să alunece de pe umăr, în timp ce scot o săgeată din tolbă și o fixează. Mă întorc și iau în vizor silueta întunecată.

— Mergi mai departe! îi spun.

Silueta întunecată este probabil la zece metri distanță. Ridică mâinile, înaintând puțin.

— Voiam doar să știu ce face atât de târziu afară o fată ca tine! strigă bărbatul.

Așadar, nu este o prostituată și probabil nu este nici polițist, ceea ce înseamnă că ori e din Frăția Musulmană, ori e un membru al unei bande locale, ori e un civil obișnuit, dispus să plătească pentru compania unei femei. Bineînțeles, ar putea fi și un hoț care caută să îmi fure lucrurile.

— Nu sunt prostituată! strig eu.

— Nu credeam că ești.

Așadar, nu este un client confuz.

— Dacă ești cu Frăția, mi-am plătit datoriile luna asta, îi spun.

Te costă să te plimbi în siguranță prin oraș.

— Este în regulă, zice bărbatul. N-am treabă cu Frăția.

Atunci, o fi un hoț?

Face un pas spre mine. Apoi încă unul.

Îmi încordez arcul, lemnul scârțâind.

— N-am de gând să te rănesc!

O spune atât de amabil, încât vreau să îl cred. Însă am învățat să am încredere în faptele oamenilor, nu în vorbele lor, iar el nu dă înapoi.

Asta înseamnă că este un infractor. Oamenii cinstiți nu încearcă să te convingă să-i lași să se apropie decât dacă vor ceva de la tine.

Și orice ar vrea, nu cred că o să-mi placă.

— Dacă te mai apropii, o să trag! îl avertizez eu.

Se oprește și amândoi rămânem locului câteva secunde.

Stă în umbra dintre doi stâlpi de iluminat cu gaz, așa că mi-e greu să văd ce face, dar cred că o să plece. Ar fi înțelept din partea lui.

Continuă să se apropie – un pas, doi, trei...

Preț de o clipă, îmi închid ochii căprui. Nu așa se începe o zi.

Bărbatul începe să grăbească pasul când devine mai încrezător că nu o să trag. Habar n-are c-am mai făcut-o.

Iartă-mă!

Eliberez săgeata.

Nu prea văd unde ajunge în întuneric, însă aud suspinul gătuț al bărbatului și apoi văd cum se prăbușește.

Preț de câteva secunde, rămân pe loc. Șovăind, îmi cobor arcul și mă îndrept spre el, cu mâna lângă pumnalul de la șold.

Pe măsură ce mă apropii, văd săgeata ieșind din gâtul bărbatului, sângele întunecând pielea și pământul de sub el. Respiră greoi, cu suierături.

Mă uit la fața lui câteva secunde când apucă săgeata. Nu îl recunosc, nu că aș fi crezut că aș face-o. Presupun că este o ușurare. Îmi mut privirea la sacul pe care îl căra.

Lăsându-mă pe vine, îl deschid și-i scotocesc printre lucruri: funie, o rangă, un cuțit. Uneltele unui criminal.

Mă cuprinde neliniștea. Majoritatea oamenilor care fac lucruri rele au motivele lor – lăcomie, putere, poftă trupească, instinct de conservare. Este descurajant să te întâlnești cu cineva care plănuiește să te rănească nu ca să-și atingă scopul, ci pentru scop în sine.

Respirația gătuț a bărbatului e mai lentă și apoi se oprește de tot, pieptul său rămânând nemișcat.

După ce mă asigur că a murit, îi scot săgeata din trup și o șterg de pantalonii lui înainte să o pun înapoi în tolbă.

Nimeni nu o să se deranjeze să investigheze ce s-a întâmplat. Nimeni nu o să fie pedepsit, iar înainte ca soarele să răsară, cadavrul o să fie mutat și orașul o să uite curând că a fost măcar un cadavru pe drum.

Aruncându-i bărbatului o ultimă privire, ating hamsa de la brătară și mă îndepărtez.

IES DIN ORAȘ și ajung la dealurile care se întind spre vest, încercând să nu mă gândesc la bărbatul pe care l-am ucis și la ce voia. Sau că nu prea am ezitat înainte să-l omor.

Îmi trec mâna peste frunte și apoi peste gură. Îmi este din ce în ce mai ușor săucid. Este... îngrijorător.

Odată ce ajung în dreptul munților, părăsesc drumul și merg spre pădure. Cerul abia începe să se lumineze, albastrul-închis transformându-se în gri când soarele se apropie de linia orizontului. Mai sus pe deal, văd o casă construită pe jumătate, proprietarul ocupându-se doar pe jumătate de bolțari și tabla ondulată înainte să abandoneze proiectul.

Mă-ndrept într-acolo, către imaginea cunoscută a unei case abandonate. Însă nu căutam clădirea, ci copacii din jurul ei.

Mergând spre un pin, scot toporul și încep să tai o creangă groasă. Lemnul de aici este bun pentru arcuri și săgeți.

După cincisprezece minute de lucru aud... ceva.

Mă opresc și mă uit la drum. Ciulesc urechile, dar e liniște pe dealul împădurit...

Stai!

Se aude din nou, foarte slab. Nu-mi dau seama ce este, doar că e constant.

Probabil, un călător.

Mă apropii de casă și intru în liniște. Aș prefera să nu mă lupt de două ori într-o singură seară.

În clădirea abandonată văd praf, frunze uscate și câteva chiștoace împrăștiat pe jos. Se pare că a fost clădită după Sosire – nu sunt prize, nici țevi pentru apă curentă. Luxul ăsta l-am pierdut la scurt timp după sosirea Călăreților și, oricât am încercat, nu am reușit să-l recuperăm.

Merg spre tocul unei ferestre, rămânând în mare parte în umbră. Mă simt ca o lașă, ascunzându-mă în spatele unui perete pentru că *probabil* am auzit ceva, dar după disputa de mai devreme, e mai bine să fiu lașă decât moartă.

Foarte lent, sunetul devine mai strident, până când îl aud clar.

Trop! Trop! Trop!

Un călăreț.

Mă uit pe fereastră, la cerul acum roz. Copacii și tufele ascund parțial drumul, așa că nu-l văd imediat pe individ. Dar când îl văd...

Trag scurt aer în piept.

Un bărbat uriaș e călare pe armăsarul său roșu ca sângele, cu o sabie mare la spate. Are inele aurii în părul negru și ochii îi sunt conturați strident cu negru. Pomeții îi sunt înalți și încruntarea îl face să pară absolut *însăimântător*.

Pentru o clipă, nu înțeleg ce văd pentru că nimic din fața ochilor mei nu e *normal*. Niciun cal nu are părul atât de roșu, niciun bărbat nu are o statură atât de impresionantă, nici măcar în șa.

Ei bine, dacă zvonurile sunt adevărate, poate că o *singură* persoană are...

Simt că încep să tremur.

Nu!

Doamne Dumnezeule, nu!

Dacă zvonurile despre înfățișarea lui sunt adevărate, atunci înseamnă că bărbatul la care mă holbez ar putea fi chiar Călărețul Războiului.

Mi se taie respirația la gândul ăsta.

Iar dacă zvonurile *sunt* adevărate...

Atunci Ierusalimul este terminat.

Scot un sunet slab, iar Războiul – dacă el e, într-adevăr – se întoarce spre mine.

Mă aplec din nou.

O, Dumnezeule, o, Dumnezeule, o, *Dumnezeule!*

E posibil ca un Călăreț al Apocalipsei să stea la douăzeci de metri de mine.

Zgomotul copitelor se oprește, apoi se aude cum părăsește drumul principal. Brus, aud calul urcând spre mine.

Îmi acopăr gura, înăbușind sunetul respirației, și închid strâns ochii. Aud foșnetul tufelor uscate și expirația zgomotoasă a calului.

Nu știu cât de aproape este Călărețul înainte să se oprească. *Pare* că este chiar lângă clădire, că dacă m-aș ridica în picioare și aș întinde mâna pe fereastră, i-aș putea mângâia armăsarul. Mi se ridică părul pe brațe.

Aștept să descalece.

Să fie chiar Călărețul Războiului?

Dar de ce să *nu* fie? Secole la rând, Ierusalimul a fost centrul mai multor religii. Este un loc potrivit în care să aduci sfârșitul lumii – ba chiar s-a prezis că aici o să se termine lumea în Ziua Judecării.

Nu ar trebui să fiu surprinsă.

Dar tot sunt.

După un minut lung, aud cum calul Războiului – rahat, deja presupun că este Războiul – se îndepărtează.

Aștept ca pașii să fie suficient de departe înainte să suspin, vărsând o lacrimă de frică.

O, Dumnezeule!

Nu mă mișc. Nu până ce nu mă asigur că Războiul a plecat.

Dar taman când cred că a plecat, aud alte tropote. *Mai multe* tropote.

Cine altcineva ar fi putut să-l urmeze pe Călăreț?

Zgomotul tropotelor pare să devină din ce în ce mai intens, până când începe să semene cu un tunet.

Mă uit pe fereastră și ceea ce văd îmi taie respirația.

Probabil că sunt *sute* de călăreți, cu toții îngrămădiți pe drum, înarmați cu arcuri, cuțite, săbii și tot felul de alte arme.

Inima începe să-mi bată tot mai repede și totuși rămân nemișcată, încremenită, temându-mă să și respir prea zgomotos.

Aștept să plece, dar ei continuă să vină – călăreți urmați îndeaproape de ceea ce par a fi infanteriști, urmați, la rândul lor, de care trase de cai.

Cu cât privesc mai mult, cu atât mai mulți călăreți trec pe acolo, până ce devine clar că nu sunt doar câteva sute de bărbați, ci *mii*, cu toții venind în urma Războiului.

Există un singur motiv pentru care atât de mulți bărbați înarmați călătoresc împreună.

Războiul nu doar intră în Ierusalim.

Îl invadează.

2

AȘTEPT PÂNĂ CÂND TRECE TOATĂ ARMATA înainte să părăsesc ascunzătoarea. Ies din clădire cu pași nesiguri, neștiind ce să fac.

Nu sunt o sfântă și nici o eroină.

Mă uit la drumul care duce spre vest, în direcția opusă armatei, și pare foarte ispititor.

Mă uit în cealaltă direcție, spre locul unde s-a îndreptat armata. Căminul meu.

Pleacă! îmi spune vocea mamei în minte. *Pleacă cu hainele de pe tine și nu te mai întoarce! Pleacă și salvează-te!*

Merg spre drum, lăsând în urmă ramurile pe care le-am tăiat. Mă uit în ambele direcții – spre vest, departe de oraș, și spre est, înapoi către Ierusalim.

Îmi masez fruntea. La naiba, ce ar trebui să fac?

Recapitulez codul de supraviețuire: Ocolește regulile, dar nu le încălca! Nu renunța la adevăr! Evită să fii observată! Ascultă-ți instinctele! Fii curajoasă!

Fii întotdeauna curajoasă!

Bineînțeles, sunt reguli pentru a rămâne în viață. Nu am nevoie de ele ca să știu că, mergând spre vest, o să-mi crească șansele de a supraviețui, în timp ce, mergând spre est, o să scadă. Nu ar trebui să mă întreb – ar trebui să merg spre vest.

Însă, când mă întorc și-ncep să merg, picioarele nu mă duc spre vest.

În schimb, mă-ndrept către Ierusalim. Înapoi spre casa mea, armată și Călăreț.

Poate că este prostie sau curiozitate morbidă.

Sau poate că, până la urmă, Apocalipsa n-a scos din mine ultimul strop de altruism.

Tot nu sunt o sfântă.

CÂND SOSESC ÎN ORAȘ, străzile sunt deja roșii de sânge.

Îmi duc din nou mâna la gură, încercând să acopăr mirosul grețos care plutește în aer. Trebuie să ocolesc cadavrele însângerate care zac împrăștiate pe străzi. Multe clădiri sunt în flăcări, fumul și cenușa plutesc în jurul meu.

La distanță, aud oameni țipând, dar aici, chiar pe unde merg, au fost deja uciși, iar liniștea pare să fie un lucru de sine stătător.

Înainte ca Noua Palestină să fie numită așa, armata Israelului era formată, în majoritate, din cetățeni. De la războiul civil al țării mele, armata nu a mai fost obligatorie, însă cei mai mulți tineri de aici au învățat oricum să lupte. Când mă uit împrejur la toate cadavrele, îmi dau seama că nimic din toate acestea nu contează.

Cu toate cunoștințele lor despre luptă și război, tot sunt morți.

La drept vorbind, ce-o fost în mintea mea să mă întorc aici?

Strâng arcul. Scot o săgeată și o fixează.

Nici măcar nu ar trebui să-mi pese să-i salvez pe oamenii ăștia. După tot ce le-au făcut musulmanii evreilor, evreii musulmanilor și tot ce le-au făcut ei toți creștinilor, druzilor și tuturor celorlalte secte religioase minoritare, ai crede că m-aș bucura să las totul să ardă din temelii.

Toate religiile vor același lucru – mântuirea. Aud vocea tatălui meu ca un ecou din trecut. *Toți suntem la fel.*

Merg tot mai repede pe străzi, cu arma pregătită. S-au făcut ravagii. Alte clădiri sunt în flăcări, alte cadavre zac împrăștiate pe străzi.

Am venit prea târziu. Prea târziu pentru oraș și prea târziu pentru oameni.

După alte câteva străzi, încep să văd oameni vii. Oameni care fug. O femeie fuge cu fiul său în brațe. La zece metri în spatele ei, un bărbat călare o urmărește.

Nici măcar nu gândesc înainte să ridic arcul și trag o săgeată.

Aceasta îl nimereste direct în piept, forța ei doborându-l de pe cal.

Mă uit peste umăr la timp ca să-i văd pe femeie și pe fiul ei ascunzându-se într-o clădire.

Cel puțin cei doi sunt în siguranță. Pe de altă parte, sunt mulți alții care luptă pentru supraviețuire. Iau o săgeată, o fixează în arc și trag. Fac același lucru de nenumărate ori. Unele săgeți își ratează ținta, dar simt un val de satisfacție că reușesc să-i nimeresc pe câțiva dintre invadatori.

Trebuie să mă feresc în timp ce merg mai departe pe străzi. Oamenii se apleacă pe ferestre, aruncând cu orice pot spre armata asta ciudată. Pe când înaintez, văd un bărbat împins de la balcon care cade pe o copertină în flăcări de dedesubt. Ultimul lucru pe care îl aud sunt țipetele lui.

La un moment dat, câțiva soldați invadatori își dau seama că sunt o amenințare. Unul dintre ei își îndreaptă arcul spre mine, dar este călare, iar săgeata nu mă nimereste.

Iau o săgeată, o fixează în arc și trag.

Îl lovesc în umăr. Mai trag o săgeată și, de data asta, îl nimeresc în ochi.

Am nevoie de mai multe săgeți. Și de alte arme, de fapt.

Fug spre apartamentul meu, care este la câteva străzi distanță, rugându-mă în șoaptă să nu rămân fără săgeți înainte să ajung acolo. Am un pumnal la mine, dar nu fac față unui oponent mai corpolent, iar majoritatea soldaților exact așa sunt: masivi.

Durează vreo treizeci de minute ca să ajung acasă. Locuiesc într-o clădire dărăpănată – nu că o s-o demoleze cineva prea curând. A suferit distrugerii în timpul luptei de acum câțiva ani și majoritatea oamenilor s-au mutat din cauza asta. Eu nu. Poți să mă consideri sentimentală, dar acolo am crescut.

Când ajung acum în dreptul ei, intrarea este în flăcări.

Rahat! De ce nu m-am gândit la asta?

Analizez clădirea. În mare parte este construită din piatră și, în afară de intrare, pare în regulă. Îmi mușc buza.

Luând o decizie, fug înăuntru. La nici trei secunde după aceea, streșina cade, închizându-mă înăuntru.

Ei bine, rahat! O să fiu nevoită să sar pe o fereastră, dacă nu pot să folosesc vechea scară de incendiu.

Odată ajunsă înăuntru, urc în fugă treptele spre apartamentul meu, tușind din cauza fumului.

Încetinesc când îl zăresc. Ușa de la intrare stă întredeschisă.

Nenorocitul! Probabil că altcineva a avut aceeași idee ca mine. Oamenii de pe aici știu că fac arme.

Intru și văd haosul. Bancul de lucru a fost răsturnat. Rafturile pe care mi-am depozitat cuțitele, săbiile și pumnalele, arcurile și tolbele, ghioagele și săgețile au fost aproape golite.

Nu mă opresc să iau nimic. Mă grăbesc în dormitor și ridic salteaua. Dedesubt, sunt zeci de săgeți și un pumnal de rezervă.

Lăsând sacul de pânză pe podea, iau săgețile și bag cât mai multe în tolbă. Apoi iau pumnalul cu teacă și mi-l fixează rapid la centură.

După ce mă înarmez, cobor la parter. Lovind cu piciorul ușa unuia dintre apartamentele care știu că sunt abandonate, intru. Ferestrele de aici sunt în mare parte intacte și trebuie să iau un scaun stricat și să îl izbesc de geam ca să îl sparg.

Dau laoparte ultimele cioburi, ies și mă avânt din nou în luptă.

ABIA CÂND AJUNG la marginea vechiului oraș îl zăresc pe Călărețul Războiului.

Și cu siguranță este el. Nu mi-am crezut ochilor când l-am văzut prima dată, dar acum, scaldat în sângele victimelor lui, cu ochii licărind ca onixul, îmi dau seama că este imposibil să fie altcineva.

Stă călare în mijlocul drumului, armăsarul lovind pământul cu copita. Animalul este la fel de înfricoșător era scris în povești.

Războiul supraveghează măcelul din jurul său, părând mult prea mulțumit de rezultat.

Pun o săgeată în arc și îl iau în vizor.

Țintește spre piept! E foarte probabil să ratez orice altceva.

Războiul întoarce capul spre mine, aproape ca și când mi-ar fi auzit intenția șoptită în vânt.

Rahat!

Îmi studiază arma, apoi chipul. Războiul îi dă piteni calului, ca să înainteze.

Eliberez săgeata, dar aceasta deviază, ratându-l.

Punându-mi arcul pe piept, mă întorc și fug, săgețile legănându-se pe spatele meu.

Mă uit peste umăr. Războiul își mână armăsarul înainte și mă fixează cu privirea lui nemiloasă.

Traversez molozul unde era cândva o clădire și mă îndrept spre vechiul oraș.

Dă, Doamne, să nu-mi luxez o gleznă, dă, Doamne, să nu-mi luxez o gleznă!

În spatele meu, aud tropăitul copitelor și practic simt cum privirea amenințătoare a Călărețului îmi sfredește spatele.

Alți zeci de oameni luptă și fug în jurul meu, dar Călărețul îi ignoră pe toți. Sunt singura care pare să îl intereseze.

La naiba! La naiba! La naiba!

Presupun că este potrivit să-l întâlnesc pe Călăreț aici, în locul ăsta care-a fost martor la milenii de lupte și războaie. Ierusalimul este la fel de plin de sânge pe cât este de pământ.

Tropotul se aude mai strident, mai aproape.

Nu îndrăznesc să privesc înapoi.

De obicei, mereu sunt câțiva oameni care zăbovesc în vechiul oraș, dar acum locul este abandonat.

De ce m-am gândit să vin aici? Dumnezeu nu mă poate salva. Nu când progenitura Lui este prea ocupată să mă fugărească.

Cotesc la stânga și, brusc, zidul vestic se înalță lângă mine. Alerg de-a lungul lui, fixând cu privirea Cupola Stâncii¹.

Dacă ar exista vreun moment în care să cred în salvare, ăsta ar fi.

Îmi forțez brațele și picioarele, deplasându-mă în zigzag, astfel încât Călărețul să nu mă poată doborî din spate.

Moscheea este atât de aproape, încât văd detaliile mai fine de pe ziduri și...

Intrarea este închisă.

Nu!

Continui să fug spre ea.

Poate că nu este încuiată. Poate...

Parcurg ultimii câțiva metri, apucând mânerul ușii.

E încuiată.

Vreau să țip. Văd Piatra Sacră cu ochii minții, văd mica spărtură care duce dedesubt, spre Peștera Sufletelor. Dacă ar exista vreodată un loc a cărui sfințenie Călărețul ar trebui să o respecte, ăsta ar fi.

Mă îndepărtez de ușa încuiată și de bolta cu coloane. Mă retrag în soarele orbitor.

În spatele meu, tropotul încetează. Mi se ridică părul pe mâini.

Mă întorc.

Războiul descalecă, iar eu mă retrag, clătînându-mă când îl văd.

Este *imens*. E mai înalt decât un bărbat obișnuit și are constituția un războinic: umeri lați, brațe groase, talie îngustă și picioare puternice. Până și chipul său seamănă cu al unui erou tragic, frumusețea feroce și masculină făcându-l să pară și mai periculos.

Aproape nonșalant, Războiul își scoate sabia din teaca de pe spate. Îmi mut privirea la sabia uriașă care strălucește argintie în lumina soarelui.

Câte morți a adus arma asta?

Însă apoi altceva îmi atrage privirea. Mă uit la mâna Războiului. Pe fiecare mont, o hieroglifă strălucește stacojiu.

Călărețul Războiului vine spre mine, armura lui din piele roșie scoțând zgomote ușoare, podoabele aurii din părul lui licărind în soare. Seamănă mai puțin cu un mesager divin și mai mult cu un zeu păgân al luptei.

Îmi iau arcul și fixeț o săgeată.

— Nu înainta! îl avertizez.

Călărețul îmi ignoră ordinul.

Dumnezeu să mă salveze!

Eliberez săgeata.

Aceasta îl lovește pe Război în umăr, înfigându-se în armura de piele. Fără să își ia privirea de la mine, apucă vârful săgeții și o scoate. Iese însângărată, iar eu sunt mândră o clipă, știind că arma mea i-a străpuns armura.

¹ Sanctuar islamic (n. tr.).

Întind mâna în spate după altă săgeată, o fixează în arc și trag. Aceasta ricoșează inofensiv din el, unghiul de atac fiind complet greșit.

Iar acum sunt aproape.

Am timp doar să mai trag o dată înainte să fiu nevoită să schimb arma. Iau o ultimă săgeată, țintesc și trag.

Trece deznădăjduitor de departe.

Arunc arcul și tolba, săgețile mele atent adunate împrăștiindu-se acum pe pământ. Duc mâna spre unul dintre pumnale.

Nu sunt potrivite pentru sabia aia. Mai arunc o privire la mușchii imenși ai Războiului și-mi dau seama că nu am sorți de izbândă în lupta asta.

Înghit în sec.

O să mor.

Strâng bine pumnalul. Trebuie cel puțin să încerc să-l opresc.

Încep să mă mișc, încercând să stau cu spatele la soare. Războiul face ultimii pași până la mine, fără a se deranja să-mi deoace planurile. Nu are nevoie de niciun fel de avantaj ca să mă doboare – o știm amândoi. Nu dă niciun semn că l-ar deranja soarele.

Cam atunci îmi dau seama că nu o să fie de fapt o luptă. E jocul unui leu cu un șoarece.

Probabil că l-am enervat mai devreme.

Războiul ridică sabia, soarele făcând-o să strălucească orbitor.

Cu o mișcare puternică a brațului, sabia înfiorătoare a Războiului se atinge de a mea, care e mult mai mică, și mă face să o scap din mână. Țip la impact; forța loviturii îmi amortăște brațul și mă doboară în genunchi.

Întind mâna după celălalt pumnal, scoțându-l din teacă. Când Călărețul înaintează, îl atac, nimerindu-l în gambă.

O dără de sânge curge din rană. Pentru o clipă, mă uit uluită la ea.

Sfinte Sisoe, chiar l-am rănit!

Războiul se uită la rană, apoi își mută privirea la mine și râde încet și profund, sunetul făcându-mi pielea de găină.

Nenorocitul ăsta este de-a dreptul înfiorător.

Mă retrag clătînându-mă, cu pumnalul în mână, încercând să mă îndepărtez cât mai repede de el. Călărețul vine lent după mine, părând puțin distrat.

Reușesc să mă ridic în picioare.

Fugi! îmi ordonă vocea mamei, dar mă îngrozește gândul de a mă întoarce cu spatele la bărbatul ăsta. Aș vrea să privesc moartea în ochi când vine.

Războiul înaintează și lovește din nou cu sabia, iar eu ridic pumnalul ca să-i blochez lovitura. Cu toate că știu ce urmează, forța năucitoare a loviturii lui tot mă șochează. Țip la impact, arma zburându-mi din nou din mână și zăngănind pe pământ la câțiva metri distanță.

Mă retrag clătînându-mă. Tocul ghetei mele agață o săgeată împrăștiată pe pământ și, alunecând pe ea, cad în fund.

Călărețul se apropie de mine, soarele luminându-i tenul măsliniu și ochii. Își coboară privirea spre mine, uitându-se în ochii mei.

Îmi ridic sfidătoare bărbia, chiar dacă mă tem. Corpul îmi tremură de frică.

Călărețul își ridică sabia.

Însă nu mă ucide imediat. Se uită la chipul meu mult timp, destul de mult încât să mă întreb de ce ezită. Războiul se uită la gâtul meu, iar sabia i se clatină.

Ce face?

Îmi zvâcnește mâna din cauza nevoii de a-mi atinge gâtul și de a pipăi cicatricea urâtă de acolo.

Călărețul Războiului se uită din nou în ochii mei. Acum expresia lui e diferită și mă îngrozește într-un mod complet nou.

— *Netet wāneterwej.*

Tu ești cea pe care El mi-a trimis-o.

Vocea lui mă face să tresar. Nu vorbește ebraică, arabă, idiș sau engleză. Nu vorbește *nicio* limbă pe care să o recunosc... și totuși îl înțeleg.

— *Netet tayj hemet.*

Tu ești soția mea.